

Посвећено ИЛИЈИ ИГЊАТОВИЋУ

СЕЋАЊЕ НА ПОСЛЕДЊЕГ БОЕМА

Као и свако, па и ово вече,
учиње ми се да ми нешто рече.
На столу пепељара, цигарета гори,
и рубинов вињак од некуд се створи.

Вратих се у мислима на протекле дане,
сећања досежу до младости ране,
догађаји клизе, нижу се у низу,
и времена давна, чине ми се близу.

Сећаш ли се рече: дођу крсне славе,
свечани се славски столови поставе,
на средини стола воштаница гори,
и хлеб крсни са крстом на кори.

Долибаша устаје у славску висину,
у бардаку јабука у црвеном вину,
наздравља се редом, здрав си десни друже,
у славу божију обреди се служе.

Крену приче и сећања давна,
албанске голготе, војевања славна,
старог краља и воловских кола,
дечјег вриска, мајчинскога бола.

Стари ратник са Кајмакчалана,
присећа се надљудскијех дана,
кад сјећања за тренутак стану,
песма крене свечаноме дану.

Тргох се, у ћошку столица је сама,
из друге сале чује се галама,
седим сам за столом мој вољени друже,
жалим што ми санак не потраја дуже.

Угљеша Слијепчевић

